

har derfor været taget under Overveielse i Udvalget, om man ikke skulde forlade denne Bei med Maskeviddebestemmelser og til Fredning af Yngelen nøies med Forbud mod Salg eller anden Afbenyttelse af Fiskeyngel (jfr. Lov af 29de December 1857 § 37), hvorved Fiskerne vilde bevæges til af sig selv at søge at undgaa Fangst af Yngelen, der til ingen Nytte vilde beleme deres Garn og Redskaber. Udvalget er imidlertid kommet til det Resultat, at man ikke bør forbyde al Afbenyttelse af Fiskeyngel, men alene Kjøb og Salg af saadan; det er nemlig aldeles umuligt ved Fiskeriet at undgaa at faa nogen Yngel imellem de andre Fisk i Garnene, selv om Maskerne ere store nok til, at Yngelen kan passere igjennem dem, og da det ofte ikke nytter at ville udkaaste den igjen, fordi den alt er mishandlet eller død, synes det urimeligt at forbyde, at den anvendes af Bedkommende paa bedste Maade, navnlig til Fortæring, idet flere Slags Fiskeyngel, naar den er vel tilberedt, afgiver en meget god Føde, som endog Mange ynde meget. Naar Forbudet saaledes indskrænkes til at angaa kun Kjøb og Salg (Forlaget's § 67), maa det nødvendig suppleres med Maskeviddebestemmelser.

Naar man derhos ved Fastsættelsen af samme indskrænker sig til som almindelig Regel at fastsætte en saa lille Maskestørrelse som Minimum, at ingen fornuftig Fisker vil bruge sine Masker mindre, og derfor heller Ingen bør have Tilladelse til at gjøre saadant, da Skjønnes der ikke at kunne gøres nogen begrundet Indvending imod Reglen, medens den dog utvilsomt i mange Tilfælde vil kunne have sin Betydning ligeover for et hensynsløst og nærigt Fiskeri. Dette Resultat opnaaes netop, naar man sætter de for Limfjorden givne Bestemmelser som Minimums-Norm for hele Landet, idet Maskerne i Limfjorden tillades bundne saa smaa, som det paa nogen Maade kan tilstedes. Herefter er da Paragrafen affattet.

Naar vi have valgt saaledes at henvise til Limfjordsbestemmelserne i Kapitel 3, i Stedet for at optage de forskellige Bestemmelser fuldstændig paa dette Sted, da er det sket, fordi de paagjældende Bestemmelser, der historisk høre hjemme i Limfjordslovgivningen, ere saa nøje knyttede til denne, at vi syntes, det vilde være mindre rigtigt at udrydde dem fra denne Plads. For at afkræfte enhver Indvending imod denne Fremgangsmaade, hentet fra Lydelighedshensyn, have vi derhos udtrykkelig nævnet, hvilke Fiskeredskaber de paagjældende Bestemmelser angaa. Som det vil ses, er det kun Bundgarn, Ruser og Baad, der indbefattes under disse Bestemmelser, derimod ikke Redgarn eller de Garn, hvori Fisken fanges ved at hildes. For disse Garns Bedkommende er der nemlig ikke i Almindelighed nogen egentlig Fare for, at de skulle bruges med for smaa Masker; thi da Fisken fanges i dem derved, at den ved at forsøge paa at trænge sig igjennem Maskerne bliver hængende i dem, vilde smaa Masker bevirke, at ingen stor Fisk kunde fanges*). Af de Fiskeredskaber, for hvilke Limfjordslovgivningen har Maskebestemmelse, er kun ubeladt Flyndervaadnet, fordi dette Vaad paa enkelte Steder, saasom ved Stagen, bindes, og af Hensyn til Styrtten maa bindes, med mindre Masker end tilladt er i Limfjorden, og der ikke er stor Fare for, at der skal ske Misbrug herved udenfor Limfjorden. I hvert Fald, hvor der maatte vise sig Trang til nærmere Bestemmelser i Fjorde eller andre Steder, enten med Hensyn til dette Vaad eller andre Redskaber, navnlig ogsaa om der skulde være Trang til at foreskrive større Minima for Maskevidden i noget Fiskevand, da kan saadant ske ved de i §§ 17 og 48 omhandlede Vedtægter. Thi Bestemmelsen i § 8 gaar kun ud paa, at mindre end her fastsat maa Maskerne ikke være, men den giver ikke nogen absolut Tilladelse til, at de maa være saa smaa. Vedtægterne kunne saaledes vel paabyde, at de skulle være større, men ikke tillade, at de maa være mindre.

At de til Prøvelsen af Maskevidden autoriserede Skjelder skulle findes hos Politimynderhederne overalt i Landet, hvor Havfiskeri finder Sted, trænger formentlig ikke til Begrundelse. At Kommunerne skulle afholde Udgifterne til dem, stemmer med hvad der er foreskrevet i den gjældende Limfjordslovgivning. Det er for Tiden vanskeligt at faae Gjempler af de autoriserede Skjelder, da de ikke findes i Handelen, og vi skulle derfor henstille, at Indenrigsministeriet vil drage Omsorg for, at de fremtidig kunne erholdes til Kjøbs paa Justertammeret.

Svad der gjælder om Maskeviddebestemmelserne, gjælder selvfølgelig ogsaa om Regler for Afstanden mellem Braadde, Flæner og Lunger i Kalkjern og mellem Dd og Stang paa Kalktroge, til Forhindring af Fangst af alt for smaa Aal, hvad der desværre kun gaar alt for meget i Svang.

*) Formanden maatte dog udtale sig for Usikkerheden af Maskeviddebestemmelser for Stibegarn med vorende Bidde fra Bornholm og til op i Sund og Bælter og henviste til det af Fiskeriintendant Wibegren og ham i 1870 forfattede Lovforslag § 2, se Udvalgets Protokoll Side 5 Nr. 27. Naar de smaamaskede Manser bruges i Sund og Bælter, vil megen umoden Sild blive fiskeet, og paa begge de nævnte Steder have vore Fiskere udtalt en Misforståelse dermed, som ogsaa deltes af Svenske.